

VASS TIBOR

Mimóda lelkeknek

Kun Marcella itsenes (korr.: Itsenes)
verseiből

*„trafikánu e a fika mancika kun marcella lala kunce melle
kunva mella térdig ér mit ér megérte lemenni a közértbe marcella
adj egy csókot ne fázz visszaadom a csókot nem habcsókot”*

*„itt nyugszik Vass Tibor / nem kell neki többé se nő se bor
tők halott van róla passzus / nélküle telik a Parnasszus”
Fecske Csaba (Új Holnap, 2002)*

Az alumínium,
vagyis mimód rokonom ejti,
alaminnyom lajtorjáról a széles rokonság serényen képes szüretelni.
Jó pár emberköltőnyi idő óta mértéktartó helyekről
élmény a zöldtelenedő ágakra vergődő, dülékeny betakarítás.
Itsen készre vevni véli Kak és a miskolci sürgősségi
között ingázók zuhatagát,
s a rokon ingadozását: ami mamóka,
az mikortól váljék sírássá, vagyis ejtse-e útközben manusát.
Felveszi a termelékenység szempontjából hasznos,
ezen alkalmakra félretett, egy évben egyszer sajnálatos,
akarom mondani, használatos mamuszát, kijelenti a manusnak,
hogy menthetetlenül itt van az ősz, itt van pfújra,
fájlja el is száll a pf.: hetvenegybe újra.
Manusa balra el, melegebb éghajlétra.

Rokonomnak öszönként hetvenegy éves költő a rokonszenvezője.
Itsen szerint facér betakarító, magas körökben vizsontszeretett.
Elválnak rokonom és a manus útjai jó darabig,
el a mamusz talpai a felső tízezres részekről, el a sírig.

A petpalackok aljából petrezselymet árulók
örömmel lesik a lenti világot,
ráláttnak manusok olyan helyeire, melyekre más évszakban nem,
vagyis öszülők és egészen öszök roskadozó tetőzeteit mustrálják,
a fedél nélkül maradtak
vállgödreibben összegyűlő korpatálcák
alakjaiból jósolnak az éppen más okból arra menőknek.
Például tömítőknak,
kiknek véletlenül épp arrafelé akad intézni való lyuk.

Rokonom, vagyis én és a kivagyiság,
e címmel jegyzi jóskönyvét Itsen fejből a fán.
Akit utál, annak pfújt jövendő, hogy húzza be a rosszat.
Akit szeret, azt nem kábítja jóval,
mindössze meneszt néki aznap fél kosár gyümölcsöt.

Azt állítja alaminnyom lajtorjáján a rokonom,
az ősz bé van jól a fejekbe időzítve,
és hogy a fejek általában jókor szüretelnek.
Jó helyre szürettem, a pf.: hetvenegy bérleti díját jövő őszig
a családdal előre rendeztük már.

(Itsen áldja a parajt jókedvvel, jó szomszédzöldséggel.
A költő dévaj, ha hagynánk, a spenótot spinátra igazítaná.)